

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Tdo/2/2018
Identifikačné číslo spisu: 7215892525
Dátum vydania rozhodnutia: 23.01.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Martin Piovartsy
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:7215892525.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Piovartsyho a sudcov JUDr. Františka Moznera a JUDr. Petra Paludu v trestnej veci obvineného O. P. pre prečin krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. f), ods. 3 písm. b) Tr. zák. o dovolaní obvineného podanom prostredníctvom obhajkyne JUDr. Ludmily Raffáčovej proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach z 11. novembra 2015, sp. zn. 7 To 84/2015, na neverejnom zasadnutí konanom 23. januára 2018, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Tr. por. dovolanie obvineného O. P. sa odmieta.

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Košice II z 25. júna 2015, sp. zn. 0 T 89/2015, bol obvinený O. P. uznaný za vinného zo spáchania prečinu krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. f), ods. 3 písm. b) Trestného zákona, a to na tom skutkovom základe, že dňa 28. mája 2015 v čase o 08.50 hod. v predajni potravín H. na ul. F. N.. XX v Z. odcudzil z predajnej plochy 4 ks marcipánového dezertu Mozartove gule, hodnote 9,96,-EUR, ktoré si vložil do cestovnej tašky, ktorú mal pri sebe a následne prešiel cez pokladničnú zónu bez zaplattenia, pričom bol zadržaný pracovníkom SBS, čím tak pre spoločnosť H. Slovenská republika v.o.s. Bratislava spôsobil škodu vo výške 9,96,- EUR a uvedeného skutku sa dopustil po tom, čo bol rozhodnutím Oddelenia železničnej polície PZ Košice č. bloku 18024957 zo dňa 12. marca 2015 s právoplatnosťou toho istého dňa postihnutý v blokovom konaní pokutou vo výške 30,- EUR za priestupok proti majetku a potom, čo bol rozsudkom Okresného súdu Košice I sp. zn. 6T 58/2013 zo dňa 4. novembra 2013, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 4. novembra 2013 a trestným rozkazom Okresného súdu Košice II sp. zn. 0T 81/2015 zo dňa 19. mája 2015, právoplatným toho istého dňa právoplatne odsúdený za prečin krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. f), ods. 3 písm. b) Trestného zákona.

Obvinenému bol za to podľa § 212 ods. 3 Tr. zák. uložený trest odňatia slobody v trvaní 16 (šestnásť) mesiacov nepodmienečne.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Tr. zák. bol na výkon uloženého trestu odňatia slobody zaradený do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Na podklade odvolania obvineného voči uvedenému rozsudku okresného súdu Krajský súd v Košiciach uznesením z 11. novembra 2015, sp. zn. 7 To 84/2015, rozhodol tak, že podľa § 319 Tr. por. odvolanie obvineného zamietol.

Proti uzneseniu krajského súdu podal prostredníctvom obhajkyne z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. c) a g) Tr. por. obvinený dovolanie.

Zásadné porušenie práva na obhajobu (§ 371 ods. 1 písm. c) Tr. por.) videl v skutočnosti, že súd odmietol vykonať na hlavnom pojednávaní ním navrhnutý dôkaz (kamerový záznam z miesta činu), ktorý mohol preukázať jeho nevinu a uveril účelovým a tendenčným výpovediam svedkov R. F. a W. W., ktoré mechanicky zhrnul a nesprávne vyhodnotil. Podľa jeho názoru sa prvostupňový súd nedostatočne vysporiadal s dôkazmi vykonanými v prípravnom konaní a na hlavnom pojednávaní a tým bolo porušené jeho právo na spravodlivý súdny proces. Za zásadné porušenie tohto práva obvinený označil aj podľa neho nedostatočné odôvodnenie napadnutého rozhodnutia.

Vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu uplatnenému podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por. označil obvinený za nezákonne vykonaný dôkaz jeho priznávajúcu výpoveď z prípravného konania, ku ktorej bol prinútený fyzickým násilím policajtov.

Na rozdiel od dovolaní formálne označených dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. c) a písm. g) Tr. por. v odôvodnení podaného dovolania namietol aj výšku uloženého trestu, ktorý označil za neprimerane prísny čo najvyšší súd pri viazanosti obsahom dovolania posúdil aj ako obvineným uplatnený dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. h) Tr. por.

Z vyššie uvedených dôvodov obvinený dovolaciemu súdu navrhol, aby napadnutý rozsudok Okresného súdu Košice II z 25. júna .2015, sp. zn. 0T 89/2015 a uznesenie Krajského súdu v Košiciach z 11. novembra 2015, sp. zn. 7 To 84/2015 zrušil a vec vrátil Okresnému súdu Košice II, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

V súlade s ustanovením § 376 Tr. por. prvostupňový súd dovolanie obvineného doručil na vyjadrenie stranám, ktoré by mohli byť rozhodnutím o dovolaní priamo dotknuté.

Prokurátor Okresnej prokuratúry Košice II vo svojom vyjadrení k dovolaniu obvineného uviedol, že dovolaním napadnuté rozhodnutie je zákonné a správne a preto navrhol, aby dovolací súd dovolanie obvineného odmietol.

Vyjadrenie prokurátora Okresnej prokuratúry Košice II podané k dovolaniu obvineného bolo súdom prvého stupňa doručené obhajkyňi obvineného. V písomnom vyjadrení obvinený prostredníctvom tejto uviedol, že vyjadrenie prokurátora nezodpovedá dôkaznej situácii v posudzovanej veci. Namietol, že k spáchaniu skutku sa priznal aj sudcovi pre prípravné konanie preto, že bol zbitý policajtami. Opätovne konštatoval, že jeho konanie mohlo byť objektivizované kamerovým záznamom z miesta činu. Preto tak, ako v podanom dovolaní navrhol, aby najvyšší súd rozhodol spôsobom v ňom uvedeným.

Najvyšší súd zistil, že dovolanie proti napadnutému uzneseniu je prípustné (§ 368 ods. 1, ods. 2 písm. h) Tr. por. a § 566 ods. 3 Tr. por.), bolo podané oprávnenou osobou (§ 369 ods. 2 písm. b) Tr. por.), v zákonom stanovenej lehote (§ 370 ods. 1 Tr. por.) a na zákonom určenom mieste (§ 370 ods. 3 Tr. por.). Dovolanie súčasne spĺňa podmienky uvedené v § 372 a § 373 Tr. por., ako aj obsahové náležitosti uvedené v § 374 Tr. por., a nie je daný dôvod na postup súdu podľa § 382 písm. a), písm. b), písm. d), písm. e) ani písm. f) Tr. por.

Dovolací súd po preskúmaní spisového materiálu zistil, že dovolanie obvineného nie je dôvodné. Najvyšší súd Slovenskej republiky úvodom pripomína, že dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok. Nielen z označenia tohto opravného prostriedku ako mimoriadneho, ale predovšetkým zo samotnej

úpravy dovolania v Trestnom poriadku je zrejmé, že dovolanie nie je určené k náprave akýchkoľvek pochybení súdov, ale len tých najzávažnejších - mimoriadnych - procesných a hmotnoprávných chýb, ktoré by svojim charakterom mohli mať výrazný vplyv na konanie a jeho procesný výsledok, a preto je potrebné ich odstrániť, a ktoré sú ako dovolacie dôvody taxatívne uvedené v ustanovení § 371 ods. 1 Tr. por.

Dovolací súd nie je povolaný na revíziu napadnutého rozhodnutia z vlastnej iniciatívy, práve naopak z ustanovenia § 385 ods. 1 Tr. por. *expresis verbis* vyplýva, že je viazaný dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené.

Podľa § 371 ods. 1 Tr. por. dovolanie možno podať ak:

- c) zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu,
- g) rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom,
- h) bol uložený trest mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby alebo bol uložený taký druh trestu, ktorý zákon za prejednávaný trestný čin nepripúšťa.

Podľa ustálenej praxe dovolacieho súdu vo vzťahu k výkladu dovolacích dôvodov uvedených v ustanovení § 371 ods. 1 písm. c), písm. g) a písm. h) Tr. por. je potrebné uviesť nasledovné:

Zásadným porušením práva na obhajobu (§ 371 ods. 1 písm. c) Tr. por.) sa rozumie najmä porušenie ustanovení o povinnej obhajobe, teda stav, keď obvinený po určitú časť trestného konania nemal obhajcu napriek tomu, že ho mal mať, a zároveň orgány činné v trestnom konaní alebo súd, v tomto čase skutočne vykonávali úkony trestného konania, ktoré smerovali k vydaniu meritórneho rozhodnutia, ktoré bolo napadnuté dovolaním. Výnimočne môže ísť aj o iné pochybenie súdu alebo orgánov činných v trestnom konaní, v dôsledku ktorého dôjde k odňatiu alebo znemožneniu riadneho uplatnenia procesných práv obvineného. Zároveň je však potrebné zdôrazniť, že nie každé porušenie práva obvineného na obhajobu môže mať za následok konštatovanie naplnenia dovolacieho dôvodu uvedeného v ustanovení § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. Zákon totiž výslovne požaduje, aby išlo o porušenie zásadné. Takéto porušenie musí teda kardinálnym, kľúčovým spôsobom zasiahnuť do možnosti obvineného uplatniť svoje základné právo brániť sa proti tvrdeniam obžaloby. Prípadné porušenie práva na obhajobu, pokiaľ sa zásadným spôsobom neprejaví na postavení obvineného v trestnom konaní, preto samo osebe nezakladá dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. Pri posudzovaní, či v tom ktorom prípade bolo zásadným spôsobom porušené právo obvineného na obhajobu, je potrebné vychádzať zo všetkých okolností a špecifik konkrétného prípadu a tieto individuálne ako aj vo vzájomných súvislostiach vyhodnotiť. Právo na obhajobu treba chápať ako vytvorenie podmienok pre úplné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu a zákonný postup pri reakcii orgánov činných v trestnom konaní a súdu na uplatnenie každého obhajovacieho práva.

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por. možno uplatniť len v prípade, ak dôjde k porušeniu zákonných ustanovení upravujúcich vykonávanie jednotlivých dôkazných prostriedkov. Vzťahuje sa k najdôležitejšej fáze trestného konania - k dokazovaniu. Dokazovanie prebieha v štyroch etapách. Prvou je vyhľadávanie dôkazov, druhou ich zabezpečenie, treťou ich vykonávanie a poslednou etapou dokazovania je hodnotenie dôkazov. Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por. sa týka predovšetkým tretej etapy dokazovania, t. j. vykonávania dôkazov súdom, ale zahŕňa aj predchádzajúce dve štádiá dokazovania (vyhľadávanie a zabezpečovanie), pretože dôkazy zadovážené v rozpore so zákonom, eventuálne získané nezákonným donútením alebo hrozbou s výnimkou prípadu, keď sa použije ako dôkaz proti osobe, ktorá také donútenie alebo hrozbu donútenia použila (§ 119 ods. 4 Tr. por.), nie sú v trestnom konaní použiteľné a hodnotiteľné. V rámci uvedeného dovolacieho dôvodu sa preto skúma predovšetkým postup orgánov činných v trestnom konaní a súdu pri získavaní a vykonávaní dôkazov, ktoré slúžili ako podklad pre rozhodnutie vo veci.

V prípade dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. h) Tr. por. možno dovolanie podať z jedného z týchto dôvodov:

- obvinenému bol uložený trest mimo trestnej sadzby ustanovenej v Trestnom zákone alebo

- obvinenému bol uložený taký druh trestu, ktorý Trestný zákon nepripúšťa.

Uložením trestu mimo zákonnej trestnej sadzby sa rozumie uloženie trestu odňatia slobody obvinenému mimo trestnej sadzby ustanovenej Trestným zákonom za trestný čin, zo spáchania ktorého bol uznaný vinným, ako aj prekročenie maximálnej povolenej výmery trestu. Dovolanie možno podať aj vtedy, ak súd uložil obvinenému taký druh trestu, ktorý Trestný zákon za prejednávany trestný čin nepripúšťa. Druhom trestu, ktorý Trestný zákon nepripúšťa, sa rozumejú prípady, keď súd obvinenému uložil niektorý z druhov trestov (§ 32 Tr. zák.) napriek tomu, že neboli splnené zákonné podmienky na jeho uloženie.

Preskúmaním obsahu predloženého spisu najvyšší súd zistil nasledovné skutočnosti:

K dovolaciemu dôvodu uplatnenému obvineným podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. treba predovšetkým uviesť, že trestné konanie prebiehalo podľa základných zásad trestného konania a príslušných ustanovení Trestného poriadku, v ktorých najvyšší súd nezisťuje porušenie. Obvinený mal v trestnom konaní zachované všetky obhajovacie práva v plnom rozsahu.

Ako vyplýva z obsahu dovolacích námietok obvineného, subsumovaných pod dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por., tieto všetky sú vo svojej podstate vyjadrením jeho nesúhlasu s rozsahom vykonaného dokazovania, hodnotením vykonaných dôkazov a odôvodnením napadnutého rozhodnutia. Z podstaty dovolateľom uvádzaných námietok, spočívajúcich v nevykonaní ním navrhnutého dôkazu, je zrejmé, že ide o námietky rýdzo skutkového charakteru, smerujúce proti obsahu a rozsahu vlastnej úvahy súdu o voľbe použitých dôkazných prostriedkov a v konečnom dôsledku aj proti správnosti a úplnosti zisteného skutku.

V kontexte dovolacieho dôvodu uplatneného podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. najvyšší súd k uvedeným výhradám obvineného, smerujúcim k tomu, že konajúce súdy subjektívnym spôsobom objasňovali okolnosti svedčiace proti nemu i v jeho prospech a najmä odmietli vykonať ním navrhnutý dôkaz, uvádza, že obsah a rozsah vlastnej úvahy orgánov činných v trestnom konaní alebo súdu o voľbe použitých dôkazných prostriedkov pri plnení povinností podľa § 2 ods. 10 a ods. 11 Tr. por., ako aj vlastné hodnotenie dôkazov podľa § 2 ods. 12 Tr. por. nemožno považovať za porušenie práva na obhajobu zásadným spôsobom. Pre zisťovanie skutkového stavu veci a hodnotenie dôkazov platia v trestnom konaní zákonom stanovené pravidlá, podľa ktorých je potrebné zisťovať skutkový stav veci v rozsahu, ktorý je nevyhnutný pre rozhodnutie. Trestný poriadok pritom nestanovuje žiadne pravidlá, pokiaľ ide o mieru dôkazov potrebných na preukázanie určitej skutočnosti, ani váhu jednotlivých dôkazov. Platí zásada voľného hodnotenia dôkazov vyjadrená v § 2 ods. 12 Tr. por., v zmysle ktorej orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán. Najvyšší súd v rámci dovolacieho konania nemôže opätovne prehodnocovať vykonané dôkazy podľa predstáv obvineného - dovolateľa, pretože takéto oprávnenie mu zo zákona nevyplýva. Hodnotenie dôkazov totižto nenapĺňa žiadny dovolací dôvod. Vychádzajúc z uvedeného, najvyšší súd nemohol námietkam obvineného založeným na vlastnom hodnotení rozsahu vykonaného dokazovania ako nedostatočného priznať v rámci dovolacieho konania žiadnu relevanciu.

Na druhej strane, majúc na zreteli, že obsahom práva na obhajobu je aj právo navrhnúť dôkazy a tomu zodpovedajúca povinnosť orgánov činných v trestnom konaní a súdu sa takýmito návrhmi adekvátne zaoberať, a teda najneskôr pred meritórnym rozhodnutím im buď vyhovieť alebo ich odmietnuť, respektíve rozhodnúť, že sa ďalšie dôkazy vykonávať nebudú, je potrebné pripustiť, že za istých okolností môže dôjsť k zásadnému porušeniu práva na obhajobu aj v súvislosti s neakceptovaním návrhu obvineného na vykonanie, respektíve doplnenie dokazovania. Bolo by tomu tak vtedy, ak by o takom návrhu nebolo rozhodnuté alebo by bol návrh na dokazovanie odmietnutý bez náležitých dôvodov, t. j. najmä bez zrozumiteľného a presvedčivého vysvetlenia nemožnosti vykonania dokazovania, respektíve nadbytočnosti a nepotrebnosti jeho doplnenia. Len v takých prípadoch by bolo možné konštatovať

porušenie práva na obhajobu obvineného, a teda aj naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por.

Vzhľadom na uvedené dovolací súd v súvislosti s námietkami obvineného, vyčítajúcimi súdom, že nepristúpili k vykonaniu ním navrhovaných dôkazov - kamerových záznamov z miesta činu, skúmal len, či o týchto bolo kvalifikovaným spôsobom rozhodnuté, pričom zistil, že v prejednávanom prípade nenastala ani jedna z vyššie popísaných situácií, odôvodňujúcich prijatie záveru o zásadnom porušení práva obvineného na obhajobu.

V predmetnej veci zo spisového materiálu bez pochybností vyplýva, že na prípadné konštatovanie naplnenia dovolacieho dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. z dôvodu nevysporiadania sa súdu s návrhom obvineného na doplnenie dokazovania nebol splnený ani základný predpoklad. Dovolací súd zistil, že v závere hlavného pojednávania dňa 25. júna 2015 žiadna z procesných strán návrhy na doplnenie dokazovania nemala a rovnako tak ich nemala ani na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu 11. novembra 2015. Dovolací súd v tejto súvislosti pripomína, že v zmysle jeho judikatúry (rozhodnutie publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 116/2014) je vyhlásenie procesnej strany v záverečnej fáze súdneho konania pred rozhodnutím vo veci samej, kedy naposledy možno uplatniť návrhy na doplnenie dokazovania, že nemá návrhy na doplnenie dokazovania, jej konečným prejavom o disponovaní s právom na navrhovanie doplnenia dokazovania a v prípade predtým uplatnených návrhov na doplnenie dokazovania zároveň jednoznačným prejavom, že na pôvodných návrhoch na doplnenie dokazovania netrvá, a teda že ich berie späť. Rešpektovanie takto prejavenej vôle strany súdom nemožno považovať za porušenie práva na obhajobu zásadným spôsobom v zmysle § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. V konkrétnej prejednáwanej veci je takýmto prejavom aj vyhlásenie procesných strán na hlavnom pojednávaní 25. júna 2015 a na verejnom zasadnutí dňa 11. novembra 2015, že nemajú návrhy na doplnenie dokazovania (č. l. 24, 48 spisu). Súdy obidvoch stupňov viazané týmto prejavom vôle procesných strán, teda postupovali správne a v súlade so zákonom, ak vychádzajúc zo skutočností, že následkom takto učiného späťvzatia uplatneného návrhu obvineného na doplnenie dokazovania zanikla potreba o nich procesne relevantným spôsobom rozhodnúť, sa týmito viac nezaoberali a na tieto neprihliadali.

Dovolací súd tak nezistil v postupe súdu prvého stupňa ani v postupe odvolacieho súdu, nadväzujúcim na návrh obvineného na vykonanie dôkazov, žiaden nedostatok, ktorý by v predmetnej veci umožňoval dospieť k záveru o porušení práva obvineného na obhajobu zásadným spôsobom.

Záverom sa k týmto námietkam obvineného žiada poznamenať, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany v konaní, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, návrhmi a hodnotením dôkazov. Právo na spravodlivý proces neznamená ani právo na to, aby bola strana konania pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami a právnymi názormi. Súd neporuší žiadne práva strany v konaní, ak si neosvojí ňou navrhnutý spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov a ak sa neriadi jej výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov

Nespokojnosť obvineného s rozsahom vykonaného dokazovania nemôže byť sama o sebe porušením práva na obhajobu. Súd, vykonávajúci dokazovanie vo veci, čo do rozsahu dokazovania nie je viazaný návrhmi strán ani ich názormi. Je výlučne na jeho zvážení, vykonanie ktorého z dôkazov má pre rozhodnutie veci podstatný význam a vykonanie, ktorého naopak nie je právne významné, keďže pre vydanie rozhodnutia nie je podstatné, koľko dôkazov je vykonaných, ale aká je ich dôkazná sila (argumenta ponderantur, non numerantur). Rovnako, v zmysle uvedeného súd nie je povinný vyhovieť každému návrhu strany na doplnenie dokazovania. Vykonanie a hodnotenie dôkazov odlišne od predstáv a želaní obvineného teda nie je porušením práva na obhajobu, a preto nemôže napĺňať ani dovolací dôvod uvedený v § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por.

Napokon dovolací súd k odôvodneniu napadnutého rozhodnutia uvádza, že rozhodnutie súdov prvého a druhého stupňa v tej istej veci tvoria jednotu a v prípade, ak sa odvolací súd stotožní s úvahami súdu nižšieho stupňa a tieto považuje za zákonné a správne nie je potrebné, aby tieto opakoval vo svojom

rozhodnutí, ale stačí, aby na tieto len stručne poukázal. Odôvodnenie prvostupňového rozhodnutia zodpovedá kritériám uvedeným v § 168 ods. 1 Tr. por. a preto krajský súd postupoval zákonne a správne ak na tieto vo svojom rozhodnutí poukázal.

Vzhľadom na uvedené, dovolací súd musel uzavrieť, že v danom prípade nebolo právo obvineného na obhajobu porušené, a teda nedošlo k naplneniu dovolacieho dôvodu uplatneného podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por.

Dovolací dôvod uplatnený podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por. založil obvinený na tvrdení, že jeho priznanie v prípravnom konaní ku spáchaniu skutku nie je pravdivé, pretože bolo vynútené fyzickým násilím zo strany policajtov.

Z predloženého spisového materiálu mal najvyšší súd za preukázané, že obvinený sa k spáchaniu skutku priznal nielen poverenému príslušníkovi Policajného zboru, ale aj sudcovi pre prípravné konanie a pri vykonaní týchto dôkazov boli dodržané všetky relevantné ustanovenia Trestného poriadku. Obsah zápisnice o vykonaní tohto dôkazu pred sudcom pre prípravné konanie pritom nezodpovedá ani jeho tvrdeniu, že sudcovi naznačil, že predtým bol zbitý a preto sa priznal. Obvinený bol navyše usvedčený aj inými dôkazmi na ktoré bolo v rozhodnutiach súdov podrobne poukázané a ich zákonnosť obvinený nenamietal, pretože namietal len obsah výpovedí vypočutých svedkov.

K obvineným uplatnenému dovolaciemu dôvodu vyplývajúcejmu z obsahu podaného dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. h) Tr. por. dovolací súd uvádza, že za predmetný prečin zákon ustanovuje trest odňatia slobody od šesť mesiacov do troch rokov. Preto ak bol obvinenému uložený trest odňatia slobody vo výmere šesťnásť mesiacov bol mu uložený trest v súlade so zákonom.

Na podklade týchto úvah Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.